METODISTUL

SPRIJIN PERMANENT AL ANTRENORULUI, FACTOR ACTIV ÎN REALIZAREA PERFORMANȚEI !

Subiectul acestei pagini este un personaj important al mișcării noastre sportive, începînd de la Consiliul Național, continuînd cu consiliile județene de educație fizică și sport și pînă la cluburi : **metodistul.** Teoretic, sarcinile metodistului pot fi expuse în citeva cuvinte : îndrumarea, coordonarea și controlul calității procesului instructiv-educativ. Practic, însă, exercitarea acestor atribuții necesită o mare cheltuială de timp și energie, implică existența **pasiunii** și totodată a unei alte condiții indispensabile unei activități menită să direcționeze liniile principale ale instruirii în sportul de performanță : **competența.** Competența înseamnă nu numai cunoașterea în amănunt a tuturor problemelor disciplinei sportive respective — tehnică, tactică, metodică — ci și a tendințelor manifestate pe plan internațional, ultimele noutăți, experiențele cele mai valoroase.

Un metodist trebuie să fie la curent cu tot ce se întîmplă în sportul de care răspunde, pentru a putea fi un factor activ în ridicarea nivelului procesului de pregătire, un sprijin real al tehnicienilor din domeniul respectiv. Responsabilitățile metodistului sînt mari, de munca sa depinde, în cele mai multe cazuri, orientarea unei largi arii teritoriale și a unui important număr de sportivi și antrenori. Despre munca metodiștilor de la județe și cluburi, oameni despre care scriem îndeobște puțin, vrem să ne ocupăm în rîndurile de față.

„OMUL POTRIVIT LA LOCUL POTRIVIT"...

Referindu-ne la un sport de importanța și anvergura atletismului, unde aproape fiecare din cele 39 de probe poate fi considerată o disciplină aparte, ne putem da seama de însemnătatea calității de metodist pentru atletism.

Într-o discuție cu secretarul general al federației, **Victor Firea,** acesta arăta că și aici se pune cu acuitate problema „omului potrivit la locul potrivit". Pe lîngă oameni vrednici de respect, există, din păcate, destule cazuri cînd în posturi de metodist pentru atletism — și cred că lucrurile sînt valabile și în alte sporturi — se află uneori de mulți ani, oameni fără dragoste de atletism, fără pasiune și fără pricepere, numai pentru... a-și face un rost. Desigur, rezultatele muncii lor sînt pe măsură ! Sînt situații cînd metodistul care trebuie să controleze și să îndrume activitatea unui antrenor are o pregătire inferioară tehnicianului respectiv. Ce autoritate poate avea un asemenea metodist ? Se mai întîmplă, în unele locuri, ca metodistul să fie un fost sportiv al antrenorului respectiv și atunci există rețineri în exercitarea atribuțiilor care îi revin. Consider, de asemenea, că o frînă importantă în dezvoltarea atletică a unor județe — sau cluburi — o constituie faptul că mulți metodiști nu se ocupă în principal de ceea ce ar trebui să se ocupe, ci își consumă timpul și energia cu probleme organizatorice. Vorbind de aceste lipsuri, cred că în unele cazuri vinovați sînt și prim-vicepreședinții unor consilii județene sau cluburi, care nu controlează, la rîndul lor, activitatea... metodiștilor. Locul metodistului nu este în birou, ci în secție ! Pe de altă parte, există consilii județene în care un metodist răspunde de 10—12 sporturi. Vă dați seama care este eficiența muncii lui în asemenea situații, chiar dacă admitem că este vorba de un om capabil și cu multă putere de muncă. Vorbind despre felul în care este privit atletismul de unele consilii județene, aș vrea să amintesc doar un mic amănunt : buletinele informative, diferitele materiale de tehnică sau metodică, traduceri ale unor lucrări de specialitate pe care federația le trimite, periodic, tuturor consiliilor județene, nu ajung nici în posesia metodistului pentru atletism. Ca să nu mai vorbim de antrenori...

Metodistul pentru atletism trebuie să fie motorul activității atletice din județul sau clubul respectiv, începînd cu activitatea de selecție — cîți dintre metodiști participă oare nemijlocit la acțiunile de selecție întreprinse de antrenori sau profesori cu specializare în atletism ? — și pînă la alcătuirea planurilor de pregătire a sportivilor de performanță. Atletismul are exemple de oameni pasionați care se zbat, care trăiesc pentru acest sport. Mă gîndesc, de pildă, la P. Gheorghiu (Timiș), N. Mihalache (Bacău), Al. Daneș (Craiova), V. Vasile (Hunedoara), C. Pană (Bihor) etc. Dacă am avea asemenea oameni în toate județele..."

Vladimir MORARU

DOAR 30 LA SUTĂ MUNCĂ DE ÎNDRUMARE ȘI CONTROL...

Profesorul *Pavel Gheorghiu* venise primul în sala de atletism a clubului C.F.R. Timișoara. Venise la acea oră matinală pentru a organiza faza de zonă a campionatelor republicane de atletism rezervate juniorilor I. Seara, tîrziu, la sfîrșitul întrecerilor, avea să plece ultimul, însoțit de reporter...

REP. — „Concursul s-a bucurat de o bună organizare". Am repetat o frază care apare în multe cronici de sport. În cazul de față aprecierea s-ar referi la munca dumneavoastră, a metodistului de la C.J.E.F.S. Timiș. Cît loc ocupă, în activitatea ce o desfășurați, partea organizatorică ?

P. G. — *Întrebarea nu mă găsește nepregătit. Vreau să spun că am căutat răspuns la această problemă..*

REP. — De ce o considerați „problemă" ?

P. G. — *Mai întîi răspunsul : partea de organizare ocupă, cred, 70 la sută din activitatea metodistului. De aici și problema : doar 30 la sută rămîne muncii propriuzise de îndrumare și control. Puțin, după părerea mea !*

REP. — Care ar fi raportul firesc ?

P. G. — *Bineînțeles, invers. Lucru, însă, greu de realizat în momentul de față.*

REP. — Putem explica ?

P. G. — *Desigur. Volumul întrecerilor oficiale și neoficiale — mă refer și la sportul de masă — nu este egal cu puterea noastră de cuprindere. Adică, a celor patru metodiști ai C.J.E.F.S. Se înțelege, în această misiune sîntem ajutați de 30 de comisii pe ramură de sport, ce cuprind aproximativ 500 de activiști voluntari. Am vorbit ca într-un raport, pripit, de activitate... Nu toate aceste comisii își desfășoară competent, și mai ales concret, munca...*

REP. — Reținem, deci, doar 30 la sută muncă de îndrumare și control. Ce ar cuprinde acest procent ?

P. G. — *În primul rînd, participarea la antrenamente. În cazul meu, la pregătirea atleților și a înotătorilor. De aceste discipline răspund, în afara sportului de masă.*

REP. — Vă bucurați de receptivitatea antrenorilor ?

P. G. — *Cred că da. Încurajator este, însă, că ne bucurăm de receptivitate din partea celor două federații de specialitate. Problemele noastre, probleme de metodică, le găsim cu regularitate în buletinele tipărite de aceste foruri.*

REP. — Să înțelegem că „instruirea" o fac doar federațiile ?

P. G. — *Intuiesc ce vreți să spuneți. Personal, în ultimii doi ani nu am participat la o instruire, la o consfătuire a metodiștilor la nivel superior.*

REP. — Am încheia cu următoarea întrebare : primiți și avizați lucrări de specialitate ?

P. G. — *Avizăm, dar nu prea primim... lucrări de specialitate !*

V. TOFAN

NU „BUN LA TOATE", CI UN PARTICIPANT ACTIV LA PROCESUL DE ANTRENAMENT !

C.J.E.F.S. Dolj beneficiază de aportul a patru instructori principali (metodiști) : **Aurel Daneș, Ion Nițâ, Mircea Nicola** și **Vasile Țenea,** cărora le-au fost repartizate diferite sarcini în cadrul Consiliului județean. Pentru a cunoaște preocupările acestor tehnicieni și aportul lor la perfecționarea procesului instructiv-educativ ne-am adresat unuia dintre ei, **Aurel Daneș.** Acesta coordonează activitatea la : **atletism, gimnastică, lupte, haltere, scrimă, aeromodelism, călărie, judo** și **turism.** În afara sarcinilor ce decurg din activitatea de coordonare a acestor sporturi, metodistul respectiv răspunde de propagandă și de activitatea cabinetului metodic. Ținînd seama de obligațiile ce-i revin, în munca de coordonare a activității sporturilor respective, trebuie să recunoaștem că încărcătura acestui tehnician este deosebit de mare. De altfel, el este metodistul cu cele mai multe sarcini și, din cele constatate, reușește să le îndeplinească în bună măsură... La sporturile de care se ocupă, metodistul participă la ședințele comisiilor județene, și, de asemenea, la întocmirea materialelor în vederea desfășurării acestora. Ia parte la alcătuirea planurilor anuale de pregătire, iar pe cele de etapă le verifică și le avizează. Împreună cu membrii comisiilor pe ramură de sport, el face formalitățile pentru legitimări, transferări și clasificări. Se preocupă de organizarea competițiilor la sporturile de care răspunde.

În afara problemelor activității de propagandă (afișe, diplome, foi de arbitraj etc.) și ale cabinetului metodic (despre care am aflat vești îmbucurătoare), instructorul principal județean trebuie să participe și la antrenamentele sportivilor, să controleze și să îndrume munca antrenorilor, să-și aducă o contribuție substanțială la creșterea nivelului de pregătire în secții. Am lăsat mai la urmă această sarcină deși, după părerea noastră, ea ar trebui să se numere printre principalele preocupări ale metodiștilor. Este adevărat, în vizita pe care am făcut-o unor secții de box, lupte și atletism din Craiova, l-am întîlnit pe metodistul **A. Daneș** asistînd la lecțiile de antrenament. L-am întîlnit și seara, după încheierea programului de antrenament, verificînd și discutînd, împreună cu prim-vicepreședintele C.J.E.F.S., **Ion Rinderu,** planurile de pregătire ale tuturor antrenorilor de lupte.

Fără îndoială, instructorului principal îi revin multiple și importante sarcini în cadrul Consiliului județean. El este un fel de „om bun la toate", care nu-și poate îndeplini însă conștiincios toate sarcinile decît cu prețul renunțării la cea mai mare parte a timpului său liber. Dar, pentru ca prezența acestor activiști să se facă mai mult simțită în cadrul procesului de antrenament, apreciem că este nevoie ca unele dintre atribuțiunile lor, în special cele legate de munca organizatorică, să fie rezolvate de către activul voluntar al comisiilor județene. Numai astfel metodistul ar putea deveni cu adevărat util mișcării sportive, cunoștințele sale metodice urmînd a fi puse integral în valoare în cadrul procesului instructiv-educativ.

Mihai TRANCĂ

SECRETUL REUȘITEI ? MULTE „ZILE LUNGI" !

Traversînd Podul Grant, ne întrebăm de ce conducerea clubului Rapid ne recomandase drept „subiect de reportaj" pe cel mai tînăr metodist giulești, profesorul Grigore Tircoci.

Era 7 și ceva.

Aveam să-l „secundăm" pe profesorul-metodist *Grigore Tircoci* o zi întreagă, căutînd să prindem latura spectaculoasă a muncii sale. Dar, de fiecare dată, la fiecare nou antrenament, „ritualul" rămînea același și nu era deloc spectaculos : o discuție cu antrenorul înainte de începerea lecției, o parcurgere atentă a conspectului de antrenament și... două ore de asistență la lecție, două ore în care metodistul nota cîte ceva — ilizibil pentru reporter — într-o agendă cu colțurile îndoite de atîta frunzărit.

Ne-am despărțit doar o oră, în timpul prînzului. Profesorul Tircoci avea de pus la punct un material pentru cabinetul metodic. Apoi, la primul antrenament al după-amiezii, ne-am reîntîlnit. De această dată, tînărul metodist a participat în mod activ la lecție, lucru explicabil prin aceea că reputatul antrenor *Francisc Spier* și l-a făcut pe profesorul Tircoci „secund" la echipa feminină de handbal din Divizia A.

La încheierea antrenamentului (se făcuse ora 17), dialogul nostru cu „subiectul reportajului" avea să aibă ca punct de plecare tocmai handbalul :

— Deci antrenorul de handbal Grigore Tircoci, cel care a crescut aici, în Giulești, cîțiva jucători de perspectivă, este acum metodist. Cînd a survenit această promovare ?

— *În 1973 mi s-a acordat încrederea de a lucra ca metodist în clubul în care am făcut primii pași ca sportiv* (handbal, volei și atletism — n.n.) *și unde am revenit ca antrenor de handbal, după absolvirea I.E.F.S.*

— Care credeți că sînt principalele calități cerute unui metodist ?

— *În primul rînd, o complexă cunoaștere a fenomenului sportiv, o strînsă legătură cu toate componentele acestuia. Metodistul, chiar înaintea antrenorului, trebuie să știe tot ce e nou, nou ca secret de pregătire, de tehnică sau de tactică. Ar fi apoi puterea metodistului de a acoperi întreaga sa sferă de atribuții, putere dată pe de o parte de matematica drămuire a timpului și, pe de alta, de diminuarea conștientă a timpului său liber.*

— Există și laturi... plictisitoare în munca de metodist ?

— *La prima vedere, planificările, graficele și evidențele nu au un caracter prea atrăgător, dar dacă știi să le descoperi adevărata valoare și contribuție în obținerea succeselor îți apar în cu totul altă lumină.*

★

Cînd am încheiat dialogul nostru cu profesorul *Grigore Tircoci*, se înserase. La despărțire i-am amintit că venise la club dis-de-dimineață. Răspunsul său l-am consemnat în bloc-notes cu mențiunea „titlu" :

— *Metodistul, adevăratul metodist, are multe... „zile lungi"!*

Horia ALEXANDRESCU

Am ales, după cum se vede, exemple de metodiști care se străduiesc să-și facă datoria conștiincios, care nu-și precupețesc eforturile și timpul, care înțeleg că programul lor nu poate fi încadrat într-un anumit orar, dată fiind necesitatea prezenței lor în săli și pe terenuri — locul principal și hotărîtor al producției lor — la orele cînd secțiile pot să-și facă antrenamentele. Se desprinde din cele de mai sus că metodiștii de la cluburi și mai ales cei de la județe trebuie să acopere o arie largă de sporturi și una și mai largă de secții, de unde nevoia a fi lăsați să se consacre exclusiv îndatoririi lor. Am înțeles că în unele locuri ei sînt puși să facă și pe organizatorii de competiții, treabă la care ar trebui angrenați activiștii voluntari din comisiile respective și alte cadre ale consiliilor. Aceasta ar duce și la întărirea răspunderii metodiștilor pentru munca lor, alături de antrenori, de ceilalți specialiști răspunzători direct de nivelul performanțelor sportivilor și echipelor respective.

Desigur, nimeni nu-și face iluzii că totul este în regulă, că nu mai există la noi metodiști care nu-și fac datoria cu competență și seriozitate, cu pasiune și simț de răspundere. O dovedesc slaba pregătire a unor sportivi și echipe, mediocritatea unor competiții locale și republicane, inactivitatea sau inexistența unor cabinete metodice etc.

Iată de ce nu considerăm închisă discuția asupra acestei probleme, pe care o considerăm deosebit de importantă în acțiunea de ridicare a performanțelor, de redresare a unor ramuri și probe sportive.